

Jézus Jeruzsálembe tart, falvakon és városokon át. Ez az útja akkor kezdődött, amikor „eltökélte, hogy Jeruzsálembe megy” (Lk 9,51). Az Atya szeretett Fia (9,35) emberek kezébe fog adatni (9,44) – Jézus szilárdan elhatározta, hogy teljesíti az Atya akaratát.

Nemcsak a cél, az út is fontos. Jézus ezen az úton tanít. Isten országát hirdeti, a példázatai is erről szólnak: „hasonlatos a mennyek országa...”. Nem mindegy, hogy hogyan hallgatjuk ezeket. Mt 13,11: „Nektek megadatott...” A tanítványok értik, mások csak hallgatják a példázatokat, de nem értik meg, hogy az üdvösségről van szó, mégpedig az ő üdvösségükről.

Sokan hallják Krisztus tanításait ezen az úton. Sokan vannak, akik „előtte ettek és ittak és az utcáikon tanított” – de vajon üdvözülnek-e?

„Kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Ez az ember sem értette meg, hogy róla van szó, és azt sem, hogy mi az üdvösség és mit jelent azon kívül maradni. Örök élet, együtt lenni Istennel, aki teremtett, aki a Fiát küldte, hogy a halálával szabadítsa meg a bűneimtől, és akinél már bűn nélkül élhetek, az Ő örök szeretetében – vagy örök halál, szenvedés, büntudat, amiből soha nem szabadulok. Hányan hallanak erről úgy, hogy nem érinti meg őket, nem veszik komolyan, hogy ez az ő életük kérdése. Ha a kérdező ezt felfogta volna, talán azt kérdezi: „mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?”, vagy ezt: „akkor kicsoda üdvözülhet?”

Jézus válasza: „igyekezzetek bemenni a szoros kapun”. Ez a dolga mindenkinek, aki Jézus szavait hallja, és aki arról hall, hogy mit tett Jézus, hogyan nyitotta meg ezt a kaput. Szoros, nem vihetek be rajta akármit – semmit, amihez ragaszkodom. A „kedvenc bűneimet”, az éneimet sem. Ha bementem, onnantól Ő az Uram. „Elhagytunk mindent, és követtünk téged” – mondják a tanítványok, de Jézus biztosít: százannyit kapok ebben a világban, az eljövendőben pedig az örök életet. „Sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak” – akkor, amikor a kapu már zárva van.¹ Most, a földi életben lehet bemenni, megtérni az Úrhoz, mert Ő itt, a földön szerezte a megváltást. Ember lett, hogy mi emberként kapcsolatba kerülhessünk vele. Meghalt, hogy életünk legyen, és hogy mi felnézhessünk a keresztre, dicsérhessük ezért, és beléphessünk az Ő országába, ahol Ő a mi Urunk.

Aki ezt nem tette meg a földön, az ott már nem léphet be, bármennyi tanítást hallgatott, és bármennyire is azt hitte, hogy „közössége” van Istennel. Nem menti meg őket az őseik hite sem (Ábrahám, Izsák, Jákób); a mi hívő őseink, elődeink sem, az sem, hogy „bibliahű felekezethez, közösséghez tartozunk”. Számít ezeknek a példája, bizonyágtétele: arra indít, hogy ugyanúgy követője legyen Krisztusnak, mint ők.

„Jönnek napkeletről és napnyugatról...”: a pogányok, akiknek semmijük sem volt: nem nekik szóltak az ígéretek, nem volt „Ábrahámjuk”, akinek a hitére feltekinthettek volna. Azért jöhetnek, mert eljutott hozzájuk az evangélium, a keresztről, a megnyitott kapuról való beszéd, a Szentlélek megmutatta nekik, hogy nekik van erre szükségük, hogy „értem tette ezt Jézusom” – és hittek, és beléptek a szoros kapun. Ők az „utolsók”, akik az utolsó időkben (1Kor 10,11) jutottak hitre, mégis elsők lesznek – azokkal szemben, akik nem hittek.

Az „utolsó idők” most vannak. Még van tiszta tanítás, evangélium, meg lehet térni. Mi már a kapun belül vagyunk, és mi is továbbadhatjuk ezt az üzenetet. Mi is igyekezzünk (küzdjünk, harcoljunk) azért, hogy mások, akiket Isten ránk bízott, még beléphessenek! Kevesen találják meg a szoros kaput és a keskeny utat, de a mennyben egy bűnös megtérésén is öröm van. Mi is örülhetünk; ne felejtünk el hálát adni a megtérésekért, amikről tudunk!

¹ Szó szerint: „Igyekezzetek (küzdjétek, harcoljátok) bemenni... sokan akarnak (kívánnak) majd bemenni.” A második fele gyengébb jelentésű szót használ, és jövő időben van.

Lk 10,16

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.”